ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2560)[1]

ชนม์นิภา ผาเย็นสกุล[2]

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2560) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติ ความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งในปัจจุบันคอมพิวเตอร์เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการและการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำการใดๆให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้หรือใช้วิธีการใดๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบหรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์สามารถจำแนกตามวัตถุที่ถูกกระทำได้เป็น 2 ลักษณะ คือการกระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์ (computer system) เช่น การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น และการกระทำต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ (computer data) เช่น การเข้าถึงข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ การดักรับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ และการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ เมื่อมีการกระทำอันเป็นความผิดเกิดมากขึ้น หลายๆประเทศจึงมีการออกกฎหมาย กฎหรือระเบียบ ที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ขึ้นมา

ประเทศไทยมีกฎหมายเฉพาะสำหรับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์หรือที่เรียกเป็นสากลว่าอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ (Computer crime) หรืออาชญากรรมไซเบอร์ (Cyber-crime) คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตามพระราชบัญญัตินี้มีขอบเขต ฐานความผิด องค์ประกอบ แตกต่างจากอนุสัญญาว่าด้วย

---

[1] บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระเรื่อง ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2560) โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวริศร เลิศธรรมเทวี และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีดา โชติมานนท์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์

[2] นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ของสหภาพยุโรปและกฎหมายเกี่ยวกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์หรืออาชญากรรมไซเบอร์ของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีขอบเขตที่กว้าง ครอบคลุมการกระทำที่หลากหลาย อันเกิดเป็นปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายได้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 ยังมีปัญหาในการบังคับใช้อยู่หลายประการ ซึ่งเป็นประเด็นปัญหาดังนี้

ประเด็นปัญหาประการแรก เรื่องการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุขหรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้รับ(สแปมเมล) ในต่างประเทศ อาทิเช่นสหภาพยุโรปและประเทศสหรัฐอเมริกา (CAN-SPAM ACT 2003) ต่างมิได้กำหนดนิยามคำศัพท์ว่า สแปม มีความหมายว่าอย่างไร เพียงแต่กำหนดประเภทของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไว้ 2 ประเภท คือ 1)จดหมายทางความสัมพันธ์ หรือทางธุรกรรม หมายถึง จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้ส่งและผู้รับได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันเชิงพาณิชย์ และติดต่อกันทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไป 2) จดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการพาณิชย์ คือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่งเพื่อการโฆษณา เสนอขายสินค้าหรือบริการ โดยการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้ง 2 ประเภทนั้นกฎหมายห้ามมิให้มีการแสดงข้อมูลเกี่ยวกับหัวจดหมาย หัวเรื่องจดหมาย และที่มาของจดหมายเป็นเท็จ ซึ่งสแปมโดยส่วนใหญ่พิจารณาเพียงว่าจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่งกันนั้นมีปริมาณมากหรือไม่ เพราะส่งผลกระทบต่อระบบการทำงานของระบบ และทำให้เกิดความหนาแน่นของข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต แต่ในแง่ของกฎหมาย การส่งสแปมมิได้คำนึงถึงแต่เพียงว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด แต่พิจารณาว่าการกระทำเช่นนั้นก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม หรือเศรษฐกิจอย่างไร เพราะการส่งสแปมมิได้มีแต่เฉพาะการกระทำที่เป็นการส่งในปริมาณมาก หรือมีเนื้อหาสาระเป็นที่ต้องการหรือไม่เท่านั้น แต่ในต่างประเทศจะไม่มีบทบัญญัติใดที่กำหนดลักษณะหรือวิธีการส่งอันจะเป็นความผิดเพราะก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้รับ แต่จะกำหนดถึงลักษณะการกระทำของผู้กระทำความผิดอย่างใดที่จะต้องรับโทษหนักขึ้น กำหนดถึงระยะเวลาและความถี่ในการส่งว่ามากน้อยเพียงใดจึงจะถือว่าเป็นความผิด ซึ่งในส่วนของประเทศไทย พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ก็มิได้ให้คำนิยาม และมิได้ระบุเจาะจงลงไปว่ากฎหมายต้องการควบคุมการส่งข้อความหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไม่พึงประสงค์ที่ผู้ส่งข้อมูลมีวัตถุประสงค์ใด และรายละเอียดของสแปมยังไม่ชัดเจนว่ามีลักษณะประการใด และในเรื่องของการกำหนดอัตราโทษของผู้กระทำความความผิดที่ไม่สอดคล้องกับความหนักเบาของการกระทำ เมื่อพิจารณาจากประกาศกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเรื่องลักษณะและวิธีการส่ง และลักษณะและปริมาณของข้อมูลความถี่และวิธีการส่งซึ่งไม่เป็นการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้รับ พ.ศ.2560 ที่ออกตามความในวรรค

สามของมาตรา 11 แล้วก็ไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดลักษณะและวิธีการส่ง มิได้กำหนดปริมาณหรือความถี่ของการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรือสแปมเมล

ประเด็นปัญหาประการที่สอง การตีความและการบังคับใช้กฎหมายกรณีการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ต้องห้าม ตามมาตรา 14 เจตนารมณ์พื้นฐานของกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะเป็นประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศไทย คือการป้องกันและปราบปราม อาชญากรรมที่เกิดจากคอมพิวเตอร์โดยตรง ซึ่งไม่สามารถใช้บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้ได้ เพราะมีองค์ประกอบของความผิดแตกต่างกัน โดยการนำข้อมูลเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ตามอนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ (Convention on Cybercrime)นั้น การนำข้อมูลคอมพิวเตอร์เข้าสู่ระบบ (Input) เป็นการกระทำหนึ่งในองค์ประกอบความผิด แต่กฎหมายไม่เน้นองค์ประกอบเชิงเนื้อหาของข้อมูล (Content) มุ่งเน้นเอาผิดการกระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์ไม่ใช่เนื้อหา ความผิดตามอนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์นี้ จึงไม่ครอบคลุมไปถึงการเผยแพร่เนื้อหาข้อมูลเท็จในมิติอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการแสวงประโยชน์ทางทรัพย์สิน สำหรับประเทศไทยนั้นนอกจากจะเอาผิดกับผู้กระทำที่กระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์แล้ว ยังนำไปบังคับใช้กับการเผยแพร่ข้อมูลเนื้อหาอื่นๆ ซึ่งมิใช่วัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ของความผิดฐานนี้ และกำหนดความผิดสำหรับการนำข้อมูลเข้าสู่ระบบซึ่งข้อมูลปลอม เท็จ บิดเบือน อันมีขอบเขตกว้างโดยไม่ได้กำหนดคำนิยามของการกระทำ และไม่ได้กำหนดองค์ประกอบอื่นที่ปรากฏในความผิดฉ้อโกงทางคอมพิวเตอร์ และในมาตรา 14 อนุมาตรา 2 การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะของประเทศ หรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน ซึ่งจัดเป็นระบบคอมพิวเตอร์ที่ได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษ อนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์และกฎหมายคอมของประเทศสหรัฐอเมริกา วางหลักการไว้ในทำนองเดียวกันว่าการกระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์ที่ได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษนั้นจะต้องทำให้การดำเนินการหรือควบคุมโดยระบบคอมพิวเตอร์และมีความสำคัญกับประเทศ ทำให้โครงสร้างดังกล่าวไม่สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสมหรือถูกทำลายหรือไม่สามารถใช้การได้ เช่น การเจาะระบบ การใช้มัลแวร์ทำลายหรือแก้ไขข้อมูลอันส่งผลกระทบต่อการใช้บริการโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นของประชาชนทั่วไป ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การสาธารณสุข หรือเกิดผลกระทบเหล่านี้รวมกัน แต่ไม่ได้กำหนดโทษสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลที่มีเนื้อหาเป็นเท็จอันเกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภคหรือโครงสร้างพื้นฐาน สำหรับประเทศไทยมีการกำหนดเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้หากมีการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จและน่าจะเกิดความเสียหายต่อระบบคอมพิวเตอร์ที่ได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษ แต่กฎหมายก็มิได้กำหนดคำจำกัดความนิยามของถ้อยคำที่เป็นองค์ประกอบของความผิดไว้อย่างไร จึงทำให้เกิด

การตีความไปในทางที่ต่างกันของผู้บังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากถ้อยคำต่างๆข้างต้นยังมีปัญหาในการตีความการให้ความหมายอยู่

ประเด็นปัญหาประการที่สาม ในส่วนของผู้ให้บริการ เมื่อพิจารณาจากระเบียบว่าด้วยการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (Directive on Electronic Commerce (2000/31/EC)) ซึ่งออกโดยสหภาพยุโรป ได้วางข้อกำหนดเกี่ยวกับหน้าที่ รวมทั้งบทบัญญัติเพื่อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต่อเนื้อหาลักษณะต่างๆที่อาจเข้าข่ายเป็นความผิดอันเกิดจากการสร้างขึ้นโดยผู้อื่นหรือผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ต ซึ่งระเบียบดังกล่าวมีการจำแนกประเภทของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตออกเป็นสามกลุ่ม พร้อมกับกำหนดข้อจำกัดความรับผิดต่อเนื้อหาที่อยู่ในพื้นที่ให้บริการนั้น ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะการให้บริการของผู้ให้บริการแต่ละประเภท ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกานั้น ให้ความสำคัญกับผู้ให้บริการ จึงมีบทบัญญัติคุ้มครองไว้เฉพาะ เพื่อไม่ให้ต้องรับผิดในการกระทำของผู้ใช้บริการ เว้นแต่ลักษณะเนื้อหามีความเกี่ยวข้องหรือเป็นผู้ควบคุมดูแลเนื้อหาที่เข้าข่ายเป็นความผิดนั้น หรือมีโอกาสได้รับรู้เนื้อหา รวมถึงเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการเผยแพร่เนื้อหาเหล่านั้นด้วย ตาม Communication Decency Act 1996 (CDA) ซึ่งมีความประสงค์โดยต้องการให้ผู้ให้บริการมีมาตรการในการตรวจสอบข้อความ การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและกระทำการปิดกั้นข้อมูล ข้อความ หรือการกระทำนั้นๆของผู้ที่ประสงค์ที่จะเผยแพร่ ทั้งนี้เพื่อมิให้ต้องเมื่อเกิดการกระทำความผิดขึ้น ผู้ให้บริการไม่ต้องรับผิดเช่นเดียวกัน ดั่งเช่นผู้ที่เผยแพร่นั้น ๆ สำหรับประเทศไทย ตามมาตรา 15 ผู้ให้บริการที่ให้ความร่วมมือ ยินยอมหรือรู้เห็นเป็นใจ จะต้องรับผิดเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14 แต่หากผู้ให้บริการพิสูจน์ได้ว่าได้ปฏิบัติตามประกาศกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเรื่อง ขั้นตอนการแจ้งเตือน การระงับการทำให้แพร่หลายของข้อมูลคอมพิวเตอร์ และการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แล้วไม่ต้องรับโทษ ซึ่งขัดกับหลักการในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยบริสุทธิ์ จนกว่าจะได้รับการพิสูจน์จากฝ่ายโจทก์จนปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดจริง แต่ในมาตรา15 นั้นกำหนดให้ผู้ให้บริการต้องรับผิดไว้ก่อนซึ่งไม่ถูกต้อง และในเรื่องการแจ้งเตือนของผู้ให้บริการ ตามประกาศกระทรวงข้างต้น ประเทศไทยนำมาตรการแจ้งเตือนและเอาออก หรือ Notice and Takedown ซึ่งเป็นการกำกับดูแลผู้ให้บริการ เป็นกลไกที่มักใช้ควบคู่กับกฎหมายลิขสิทธิ์ในประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้ โดยเมื่อผู้ให้บริการได้รับการแจ้งจากผู้ใช้บริการหรือบุคคลอื่นที่ได้รับความเสียหายจากเนื้อหาที่มีอยู่ในความครอบครองของผู้ให้บริการนั้น ผู้ให้บริการต้องทำการลบทันที หรืออย่างช้าภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด ซึ่งเป็นการผลักภาระให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ในระดับของการรับแจ้งความ และผู้ให้บริการต้องเป็นผู้วินิจฉัยและตัดสินว่าเนื้อหาที่ได้รับการแจ้งเตือนมานั้นเข้าข่ายเป็นความผิดตามมาตรา 14 หรือไม่ ซึ่งมิใช่เรื่องที่ง่ายแต่อย่างใด

จากการศึกษาปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2560) ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุขหรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้รับ(สแปมเมล) เสนอแนะให้มีการกำหนดรายละเอียดให้ชัดเจนสำหรับข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้รับไม่ประสงค์ (สแปมเมล)

1.1 ยกเลิกประกาศกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเรื่องลักษณะและวิธีการส่ง และลักษณะและปริมาณของข้อมูล ความถี่และวิธีการส่งซึ่งไม่เป็นการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้รับ พ.ศ. 2560 ที่ออกโดยรัฐมนตรี

1.2 กำหนดนิยามความหมายของ ข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้รับไม่ประสงค์(สแปมเมล) และถ้อยคำอื่นที่เกี่ยวข้องไว้ใน มาตรา 3 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550

1.3 เพิ่มเติมส่วนความผิดเกี่ยวกับข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในลักษณะสแปม(Spam) เป็นส่วนที่ 1 ความผิดที่เกี่ยวกับข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในลักษณะสแปม (Spam) ต่อจาก หมวดที่ 1 ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

2. ปัญหาการตีความและการบังคับใช้กฎหมายกรณีการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ต้องห้าม เสนอแนะให้มีการตีความและบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ในการตรากฎหมาย

2.1 ยกเลิกมาตรา 14 อนุมาตรา 1 และวรรสอง และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

มาตรา 14 ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) โดยเจตนาหลอกลวงหรือทุจริต นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน แก้ไขเปลี่ยนแปลง ลบ ทำลายข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือขัดขวางการทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ อันส่งผลกระทบต่อความถูกต้องแท้จริงของข้อมูลคอมพิวเตอร์ เพื่อให้พิจารณาหรือกระทำการกับข้อมูลนั้นเสมือนข้อมูลที่แท้จริง และการกระทำเช่นนั้นเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือทรัพย์สินของประชาชน หรือทำให้ทรัพย์สินของประชาชนเสียหาย

(วรรคสอง) ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง (1) เป็นการกระทำความผิดต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ผู้กระทำ ผู้เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้เป็นความผิดอันยอมความได้

2.2 แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ฉบับแก้ไขใหม่ พ.ศ.2560 ในส่วนของบทนิยาม มาตรา 3 โดยให้มีการให้ความหมายของถ้อยคำ ดังนี้ไว้ในบทนิยามด้วย “โดยทุจริต” “โดยหลอกลวง” “ความปลอดภัยสาธารณะ” “ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ” “โครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะของประเทศ” “ความตื่นตระหนกของประชาชน” เพื่อมิให้เกิดการตีความไปในทางที่ต่างกันของผู้บังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากถ้อยคำต่างๆข้างต้นยังมีปัญหาในการตีความการให้ความหมายโดยต้องกำหนดนิยามของคำต่างๆไว้ก็เพื่อที่จะป้องกันหรือลดผลกระทบอันจะเกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมายหรือการนำกฎหมายไปใช้ในทางที่มิชอบ

3. ปัญหาของผู้ให้บริการ เสนอแนะให้กำหนดหน้าที่และความรับผิดของผู้ให้บริการให้มีความสอดคล้องกับบริบทของความเป็นผู้ให้บริการ

3.1 ยกเลิกประกาศกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เรื่อง ขั้นตอนการแจ้งเตือน การระงับการทำให้แพร่หลายของข้อมูลคอมพิวเตอร์ และการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ที่ออกโดยรัฐมนตรี

3.2 เพิ่มคำนิยามของ ผู้ให้บริการ และข้อความ ไว้ในมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2560)

3.3 เพิ่มเติมส่วนผู้ให้บริการ เป็นส่วนที่ 2 ผู้ให้บริการ ต่อจาก หมวดที่ 1 ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

3.4 ในเรื่องการแจ้งเตือนของผู้ให้บริการ ให้นำหลักการ “แจ้งเตือนและแจ้งเตือน” (Notice and Notice) มาใช้สำหรับการแจ้งเตือน การระงับ และการนำข้อมูลออกจากระบบ แทนหลักการ “แจ้งเตือนและเอาออก” (Notice and Takedown) ซึ่งเหมาะสมกับบริบทการใช้งานอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันที่เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาที่ผู้ใช้สร้าง (user-generated content) เนื่องจากเป็นกลไกที่คำนึงถึงทั้งผู้ที่อาจถูกละเมิดสิทธิ์ สื่อตัวกลางที่เป็นผู้ให้บริการพื้นที่และผู้ใช้ที่เป็นผู้สร้างเนื้อหา

เอกสารอ้างอิง

คณาธิป ทองรวีวงศ์. **กฎหมายความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เล่ม 1**. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2563.

_____. **กฎหมายความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เล่ม 2**. พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2564.

ปรีดี เกษมทรัพย์ และคณะ. **การตีความกฎหมายอาญา**. วารสารนิติศาสตร์14. 4 ธันวาคม 2527

สราวุธ ปิติยาศักดิ์. **คำอธิบาย พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560**. พิมพ์ครั้งที่ 3,กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2563.

สาวตรี สุขศรี. **กฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์และอาชญากรรมไซเบอร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2563**.**

อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. **ทฤษฎีอาญา**. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญชน. 2552